NALKESEN

1923 yılında bugün hudutlarımız dışında olan Üsküp ilinin İştip ilçesinde dünyaya geldi. Cumhuriyetin kuruluşundan sonra ailece öz vatan olan Türkiye'ye gelip İzmir'e yerleştiler. Baba mesleği nalbantlık olduğu için bir müddet sonra İzmir'e yakın olan Turgutluya taşındılar. İlk ve orta tahsilini burada tamamladı. Her yıl iftihar levhasına geçtiği için o zamanki adı "**Maarif Vekaleti**" olan Milli Eğitim Bakanlığınca sınavsız olarak Öğretmen yetiştirilmek üzere Balıkesir Necati Bey Erkek Muallim Mektebine yatılı meccani olarak gönderilmiştir. Burada eğitimini tamamladıktan sonra yurdun çeşitli yörelerinde öğretmenlik yapmıştır. İzmir'e tayin olduğu yıl İzmir Fuar Radyosu faaliyete geçince amatör saz sanatçısı olarak 2 yıl hiç ücret almadan bu kurumda çalıştı. Radyo, Basın Yayın Genel Müdürlüğüne geçince Türkiye çapında açılan sınavda Yusuf NALKESEN, Udi olarak sınavı kazandı ve aralıksız 22 yıl hem icracı hem de Türk Musikisi öğretmeni olarak hizmet verdi. 1973 senesinde eserlerinin denetim kurullarınca yasaklanması sonunda bu müesseseden ayrıldı. Halen İzmir Devlet Klasik Türk Müziği korosunda uzman sanatçı olarak görev yapmaktadır. Milliyet gazetesinin her yıl düzenlediği "**Yılın 10 şarkısı**" ödül rekorunu elinde tutan Yusuf NALKESEN, aldığı ödüllerin sayısını kendisi de bilmiyor.

Yusuf NALKESEN anlattı, Ergin ASYALI yazdı ve çizdi

MEVSİMİYDİ TANIŞTIK

Askerliğimi bitirmiş yeniden öğretmenliğe dönmüştüm. Yeni görev yerimi öğrenmek için Bakanlığın beni emrine verdiği ilin Mili Eğitim Müdürlüğüne gittim. Bakanlığın verdiği zarfı Müdür beye uzattığımda sanki gelmemi bekliyormuş gibi "**Seni merkez köylerden birine Başöğretmen olarak veriyorum. Yarın oraya git ve işe başla**" dedi. Teşekkür edip az sonra odadan çıktım. Koridorda yürürken yabancı olmayan bir yüzle karşılaştım.

Bu okul arkadaşım Poz Cemil'di. Sarıldık, öpüştük. Müdür beyle konuştuklarımızı anlattım. "**Keşke beş dakika önce karşılaşsaydık**" dedi. "**Ben de boş bir kadro var ona öğretmen istemeye gelmiştim. Seni verselerdi ne iyi olurdu**" diye hayıflandı.

O sırada Milli Eğitim Müdürü odasından çıktı. Bizi görünce Poz Cemil'e "**Siz hala burada mısınız? İşinizin başına gitsenize!**" diye çıkıştı. Cemil hemen ileri atılıp "**Efendim, arkadaşım Yusuf'u benim okula vermenizi rica ediyorum**" dedi. Müdür biraz da gülümseyerek "**Sana öğretmen vermeyeceğim!**" dedi ve yürüdü gitti.

Ertesi gün otel katibinin elindeki mahalli gazeteyi alıp öğretmen tayinlerinin olduğu sütuna baktım. Gözlerime inanamadım. Beni Poz Cemil'in okuluna vermişlerdi. O yazıyı tekrar tekrar okudum.

vakit geçirmeden müdüre gittim. Teşekkür ettikten sonra tayin emrini elime aldım. Hemen otobüse binerek tayinimin çıktığı köye doğru yola koyuldum. Cemil'le karşılaşmamız ildekinden daha içten ve coşkun oldu. Çok sevinmişti. Hemen bana bir ev aramaya başladı. Okulun yanıbaşında çok şirin bir yer kiraladık. Yeni onarılmış, beyaz badanalı bir yuva. Kısa süre sonrada eşyalarımı getirip yerleştirdim. Artık benim için yeni bir hayat başlamıştı.

Yeni yuvama yerleştikten sonra Cemil beyle okula gittik. Okulun taş merdivenlerinde duran hanım arkadaşlar bana eskiden tanıyormuşcasına dostça bakıyorlardı. Cemil bey "**Sizleri tanıştırayım**" dedi. "**Beşinci sınıf öğretmeni Hacer Hanım, üçüncü sınıf öğretmeni Nur Hanım.**" Beni göstererek "**Bu arkadaşımda dördüncü sınıf öğretmenimiz Yusuf Bey**" dedikten sonra okulu gezmek üzere sınıflara çıktık. Okulumuz, ağaçıklı bir bahçenin yola yakın kısmında yer alan büyük bir yapıydı.

Bir ara öğretmenler odasında otururken, Nur Hanım "**Biliyorsunuz köyümüzde elektrik yok. Eğer gaz lambanız yoksa biz de fazla var onu size göndereyim**" dedi. Gözlerine takılan gözlerim ona binlerce

teşekkürü sessizce söylerken dilim sadece "**Sağ olun Nur Hanım**" diyebildi. Evleri benimkine yakınmış. Lambayı gaz doldurarak bir çocukla okula gönderdi. Köye gelişimden bu yana aldığım ilk ve en değerli armağan. Küçücük rutubetli evimin ilk gecesinde onunla aydınlandım.

Bütün geceleri evimde geçiriyordum. Köy kahvesine adımımı atmamıştım daha. En büyük eğlencem yanımda getirdiğim pilli radyomdu. Geceleri onu dinliyor plan hazırlıyordum. Planlarımı hazırlarken en çok Nur Hanımın eski çalışmalarından yararlanıyordum. Sınıflarımızda yanyanaydı. Gün geçtikçe Nur Hanıma kendimi daha yakın hissediyordum. Ama Nur Hanım nişanlıydı. Nişanlısı da ...

Öğretmen arkadaşlar arasında en yalnız ve en kimsesiz bendim. Son zilin çalınıp da herkesin evlerine gitmesinden sonra garip duygularım acıya dönüşüyordu. Nur Hanım gaz lambasını bana yolladığından beri gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. Lambası geceleri karanlık odamı, kendisi de günlerimi aydınlatıyordu. Bir gün bir öğrenci elinde tabakla odama girdi. "Öğretmenim, bunu N...

O gün özlediğim bir yemeği sevdiğim birinin elinden yemenin mutluluğu ile sarhoş olmuştum. Teşekkür etmek istediğimde dilim dolanmıştı. O akşam ...